

ERIC

POKRAČOVÁNÍ
BESTSELLERU
TICHÉ DÍVKY

RICKSTAD

JMÉNA

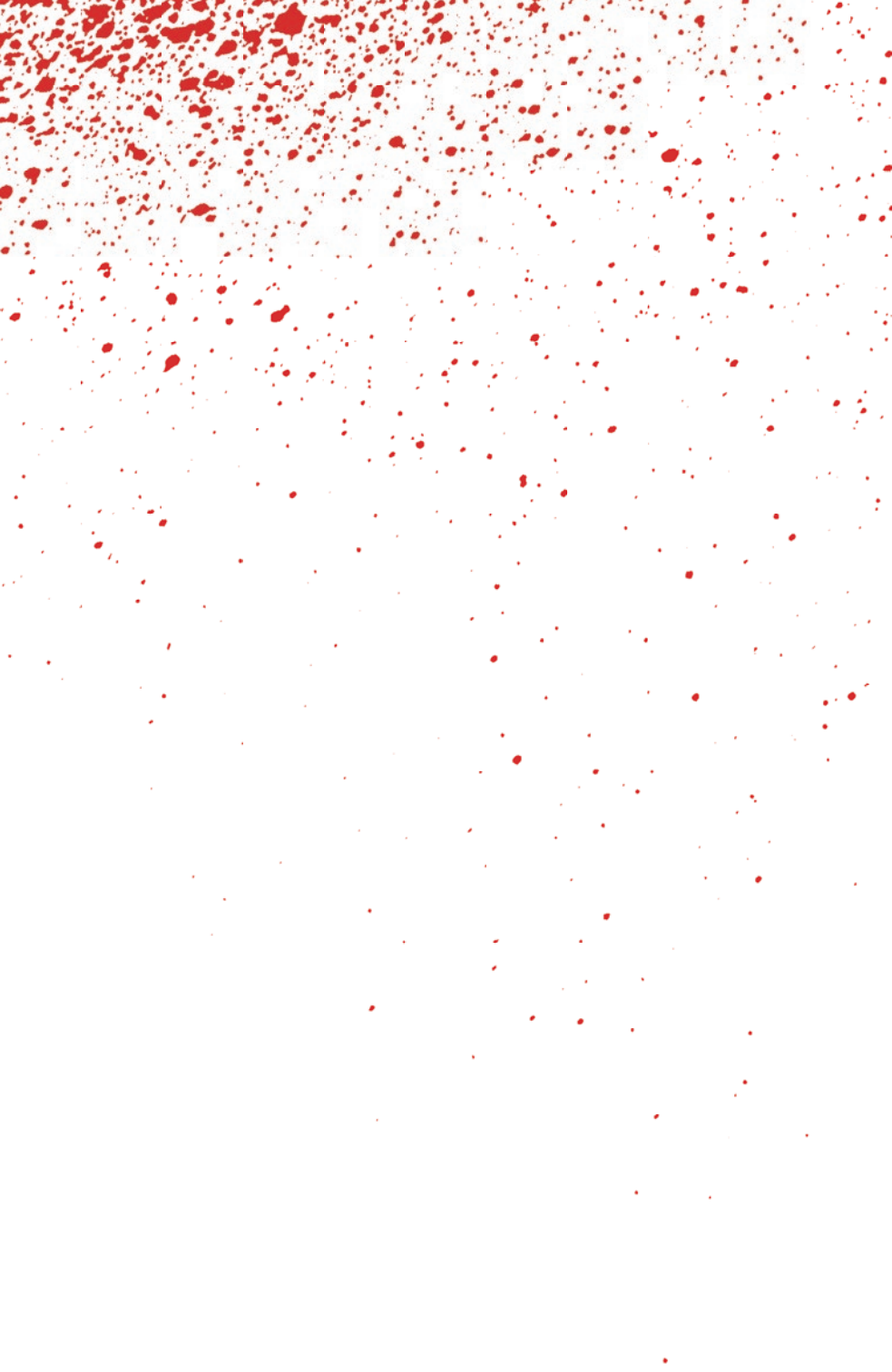
Rickstad vytvořil
hrůzostrašné prostředí
srovnatelné s ikonickým
městem Castle Rock
Stephen Kinga.

MRTVÝCH

DÍVEK

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ERIC

RICKSTAD

JMÉNA

MRTVÝCH

DÍVEK

ERIC

RICKSTAD

JMÉNA

MRTVÝCH

DÍVEK

BRNO 2018

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Copyright © 2017 by Eric Rickstad

All rights reserved

Cover photo credit: DSC_0120 by Putneypics

(www.flickr.com/photos/38983646@N06/4106644987/),

CC BY 2.0, modified

Translation © Radka Klimičková, 2018

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2018

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-735-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-736-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-737-9 (Formát MobiPocket)

Meridith, Samantě a Ethanovi

ČÁST I

Zima věznění je pryč, po letech nucené nečinnosti se mu opět vrátila svoboda.

Svoboda.

Její chuť je výrazná, kovová jako kapka krve panny na jazyku.

Svoboda.

Pohled na ni je neodolatelný jako první rozkvět bledého dívčího těla na jaře.

Svoboda.

Její zvuk je jako hudba, jako chichotání pokorných, kteří žebrají mocné o propuštění.

Svoboda.

Její vůně je omamná jako pot tetelící se na kůži vyděšených.

Svoboda.

Její dotyk je intimní jako nehty zoufalých, které dělají šrámy v kůži jeho tváře.

Dívá se, hlavu skloněnou, čepici staženou až k obočí. Protáhne si záda a natáhne ruce nad hlavu, aby pojal celý prostor svého panství.

Je císař. Bůh.

Celý uchvácený září svobodou.

V masitých důlcích v hloubi úst se mu sbíhají sliny, v místech, kde si kdysi kleštěmi vytrhl zuby moudrosti, aby zažil tu výjimečnou, sladkou, trýznivou extázi.

*Sáhne si do kalhot, dotkne se sám sebe a sní o tom, co přijde.
Nespoutaná svoboda.*

1

ČTVRTEK 3. LISTOPADU 2011

Dřív než si Rachel vědomě připustila, že ji někdo sleduje, ucítila to.

Tváře jí polilo horko a na zádech naskočila husí kůže. Strach jí stékal po zádech, jako by jí obratel po obratli přejížděl špinavý chlípný prst.

Tohle nebyl ten nepříjemný pocit, který s kamarádkami zažívala, když je očima svlékali nesmělí muži ve středních letech. Toto byla instinktivní obezřetnost, kterou tělo reagovalo ve snaze přežít.

Bud' obezřetná.

Měj se na pozoru.

Rachel se pomalu otočila, jako v noční můře, a ruka jí přitom sklouzla z paže jejího přítele Felixe.

Dojem, že někdo narušil její prostor, se jí rozběhl po kůži a usadil se v břiše. Zůstal po něm pocit, jako by byla odhalená.

Nikoho neviděla, přesto se otrásla, jak se naladila na své okolí jako zajíc schovaný za keřem.

Napřáhla ruku, aby Felixe, který vybíral sáček se zrním pro kanárky, zatahala za rukáv, a potom se zarazila.

Zmocnil se jí děs.

Tamhle.

Tamhle stál – ten, z jehož pohledu jí tuhla krev v žilách.

2

Kanárci.

Frank Rath zíral na telefonní sluchátko v ruce.

Ned Preacher mu právě položil telefon a Rathovi v kostech rezonovala ozvěna jeho nervózního dechu a chlípného smíchu.

A ještě jeden zvuk.

Kanárci.

Kde jen Rath ty kanárky slyšel? Uhodil se pěstí do čela a snažil se rozpomenout.

Musí si vzpomenout.

Nutně. Kde...

Najednou mu to došlo. Kanárky slyšel u své dcery Rachel, v bytě, kam se před několika dny přestěhovala se svým vytáhlým přítelem Felixem.

Felix má dva kanárky.

Preacher musel volat z Rachelina bytu; určitě se schovává a sleduje Rachel v jejím bytě a telefonem mučí Ratha, který je hodinu jízdy daleko a nikdy se k dceři nedostane dřív, než Preacher...

Rath se snažil nepředstavovat si, co by Preacher mohl udělat. Nemusel si to představovat. Viděl jeho práci na vlastní oči.

Před šestnácti lety byl Rath první na místě činu vraždy své sestry Laury; nikoliv jako mladý policejní detektiv, kterým tehdy byl, ale jako Lauřin mladší bratr.

Měl hodinu zpoždění. Místo aby dorazil včas a pomohl Lauře s narozeninovou večeří, kterou chystala, byl v motelovém pokoji s jednou ženou. Proč by taky ne. To on měl přece narozeniny. Když zaparkoval na příjezdové cestě Lauřina domu, nacvičoval si výmluvu, jak sestře vysvětlí, proč přijel pozdě: řekne, že pracoval na případu vraha z údolí řeky Connecticut.

Vstupní dveře byly otevřené. Rath vešel dovnitř a zavolal: „Promiň, byl jsem...“

Její tělo leželo dole pod schody, nohy nepřirozeně ohnuté pod tělem, rozdrásaný obličej otočený na stranu, jako by se styděla. Kdysi bílý koberec byl tak zmáčený krví, že pod nohama čvachtal. Po zdech se táhly cákance sražené krve. Laura měla zlomený vaz a byla brutálně znásilněna pomocí předmětů, které nepatřily do mužské anatomie, ačkoliv bylo prokázáno, že na tu došlo také. Tělo jejího manžela Daniela leželo přes ni, jako by se ji i ve smrti snažil chránit. Daniel byl zuřivě a opakovaně pobodán.

Byla to práce Neda Preachera.

Preacher, údržbář, který pro Lauru a Daniela pracoval, šestnáct měsíců před vraždou utekl z města. Nyní byl podmínečně propuštěn, potom co si ze svého trestu za tyhle vraždy – v rozmezí dvacet pět let až doživotí – odseděl pouhých šestnáct let. Preacher, který teď do telefonu prohlašoval, že to on je Rachelin otec, tvrdil, že než odjel z města, měl s Laurou poměr. Preacher, který rozjařeně vyhrkl: *Tvoje sestra si nedovedla držet zlobivý kluky od těla, stejně jako*

ty zlobivý holky. No, nakonec si vybrala hodně zlobivýho kluka, co říkáš, když si hrála s údržbářem, zatímco byl její manžilek pryč? Pak jsem se do města vrátil, abych jí ještě přidal. A ona se ke mně chovala tak povýšeně, jak nějaká světice. Byla to maska. Já jsem to kurva věděl. Nevěděl jsem ale o tom miminu nahore. Až pak jsem se o něm dočet v novinách. Nenechala mě, abych si ji ještě naposled vzal. Nechtěla poslechnout svoji přirozenost. Pak bych se bejval v klidu zdejchnul. Místo toho si musela hrát na hodnou holku. Byl rozrušený. Jeho hlas zněl zkresleně. Dábelsky. Já kurva umím počítat. Rachel je moje. Jak se má, Rathe, tvoje dcera? Zdá se mi, že se má dobře. Aspoň podle toho, co vidím.

Rathovi v hlavě jiskřily agresivní myšlenky.

Musí se k Rachel dostat.

Preacher volal ze skrytého čísla. Rath stiskl *69. Mechanický hlas monotónně spustil: „Volané číslo není dostupné...“

Rath praštil sluchátkem, až v něm zapraskalo.

Na mobilu vytočil Rachelino číslo. Nejdřív měl zavolat jí. Nemyslí mu to jasně.

Vyzvánění přeskočilo do hlasové schránky.

„Zavolej mi!“ vykřikl Rath.

Vytočil 911.

Ozval se odměřený ženský hlas: „Devět jedna jedna. Co se...“

„Potřebuju ohlásit vloupání.“

„Na jaký adrese, pane?“

„Přesnou adresu neznám.“

„K tomu vloupání nedošlo na místě, odkud voláte?“

„Ne.“

„A adresu nemáte?“

Rathovi se rozbušilo srdce.

„Jak víte, že došlo k vloupání, když nevíte, kde k němu mělo dojít, pane?“ zeptala se ho žena.

„Já... Je to v Johnsonu. Na kopci u...“ Musel se zamyslet. V mozku mu vířil adrenalin. „Nevím, kde to je. Je to dceřin byt. Měl jsem odtamtud příchozí hovor.“

„Od vaší dcery?“

Jak jenom říct, že mu volal právě člověk, který se dovnitř vloupal, aby si ta ženská nemyslela, že je blázen?

„Pane, jestli to nemyslíte vážně...“

„Moje dcera je v nebezpečí,“ vyštěkl Rath. Zhluboka se nadechl. Ať už Preacher hodlal Rachel fyzicky ublížit, nebo ne, měl v úmyslu způsobit bolest. „Jsem detektiv ve výslužbě. Jmenuju se Frank Rath a moje dcera má potíže. Někdo je v jejím bytě. Zrovna teď. Někdo, kdo jí chce ublížit. Muž, kterej...“ Znásilnil a zavraždil její matku a teď tvrdí, že je...

„Vy ale nevíte, kde vaše dcera bydlí?“ Ženin hlas zněl podezíravě.

„Právě se tam přestěhovala. Přesnou adresu neznám. Je to u... Snažím se vzpomenout si na jméno té ulice, je v Johnsonu a vede do kopce, kousek od pošty...“ Myšlenky se mu splašeně řítily hlavou. Musí se trochu uklidnit. Podle hodin na mikrovlnce uteklo pět minut. Co by Preacher mohl stihnout za pět minut... „Zapomeňte na to.“

„Pane. Jestli zavěsíte, budem muset...“

Rath ukončil hovor a vyrazil z kuchyňských dveří, s bundou se nezdržoval. Není čas na nic, už tak ho ztratil dost.

Venku ho skropil déšť. Jasná obloha se za tu dobu, co byl doma, zatáhla, a když mlha roztáhla svá chapadla po dvoře starého statku, začal hluboký sníh tát.

Ve scoutu z roku 1974 vytáhl Rath z přihrádky u spolujezdce svůj revolver, dvaadvacítku, zkontroloval, že je zbraň nabitá, a otočil klíčkem v zapalování.

Motor zakašlal.

Rath otočil klíčkem ještě jednou a auto se znovu rozkašlalo.

Motor naskočil.

Scout se třaslavě rozjel po rozbahněné prašné cestě. Rath se pokusil dovolat Sonje Testové, policejní vyšetřovatelce z Canaanu, které nedávno pomáhal s případem hrůzných vražd dospívajících dívek, označeným médii jako případ šíleného doktora. Testová by mohla s předstihem povolat do Johnsonu svoje kolegy, Rath byl ale příliš rozrušený a vůz se příliš třásl, než aby bylo možné jí zavolat.

Na konci prašné cesty vytočil její číslo.

Hovor spadl do hlasové schránky.

„Zavolej mi,“ řekl Rath.

Rychle vytočil další číslo, tentokrát Harlanda Grouta, přítele, který roky vedl detektivní oddělení canaanské policie a který ze svého místa po případu šíleného doktora odešel.

Telefon zvonil a zvonil.

Z formující se mlhy vyrazil kamion se dřevem, rozhoupal scoutovy staré tlumiče a ohodil ho štěrkem z cesty.

„Rathe?“ ozval se Grout. „Jestli jsi zastřelil dalšího jelence a voláš, abych ti ho pomoh pověsit...“

„Zavolej na oddělení šerifa v Johnsonu. Hned jak domluvíme. Někomu, koho znáš osobně, ať vyrazí do... Je tam takovej červenej barák. Na prašný cestě. Myslím, že je to ta, co vede kolem pošty. Prostě ta, co se táhne podél Gihonskýho potoka.“

Rath najel na silnici a šlápl na plyn, auto zasténalo. „Ať tam co nejrychlejc pošlou vůz.“

„O co jde?“ zeptal se Grout.

„Preacher. Volal mi,“ vysvětlil Rath. „Je u Rachel.“

Na lince se rozhostilo ticho.

„Jdu na to.“ Grout zavěsil.

Rath sešlápl pedál k podlaze. Scout vyrazil dopředu tak prudce, až se zdálo, že se rozletí na kusy. Přesto se z něj Rathovi podařilo vymáčkout jenom devadesát kilometrů za hodinu.

To není dost.

Ani náhodou.

3

Harlandu Groutovi se v kanceláři ochranky nákupního centra White Mountain nedařilo soustředit na záznamy z bezpečnostní kamery. Nikdy za celá ta léta, co ho znal, neslyšel v hlase Franka Ratha strach nebo paniku. V devadesátých letech, když byl Groutovým rádčem, se Rath vždycky choval klidně a vyrovnaně tváří v tvář jakýmkoliv zvěrstvům. Přesto měl teď Rath v telefonu hlas plný strachu a paniky. Grouta to natolik zneklidnilo, že zavolal zástupci šerifa v Johnsonu a přikázal mu, ať jede do domu, který Rath popsal, jako by se v jeho profesionální kariéře nic nezměnilo.

Ned Preacher chtěl ublížit Rathově dceři. Preacher: sexuální násilník, kterému se podařilo obelstít systém a který si odseděl jenom třetinu toho, kolik dostal za několika násobné znásilnění a vraždy. Přiznal se k méně závažným zločinům a ve vězení hrál hodného chlapíka, aby mu snížili trest za dobré chování. Preacher: úskočný a zlý odsouzenec, který zavraždil Rathovu sestru a jejího manžela, zatímco jejich dcerka Rachel spala v patře. Rachel zůstala Rathovi a on ji měl sám vychovat, což byl důvod, proč před šestnácti lety opustil místo detektiva státní policie. Preacher: na podmínku se dostal z vězení. Preacher: z Rachelina bytu volá Rathovi, aby ho mučil.

Když Rath řekl tahle dvě jména pohromadě – Preacher a Rachel –, prvotní strach se v Groutovi změnil v odpor a nutkání konat. A potom v marnost. Protože sám seděl zavřený tady bez možnosti jednat. Zavřený v nákupním centru v severozápadním New Hampshiru, kde sledoval bezpečnostní kamery, jestli nějaký blázen s jistou formou obsedantně-kompulzivní poruchy přinutí někoho ukrást nějakou cetku z obchodu Hallmark, aby pak Grout mohl tu nebohou duši zatknout, jako by zabila novorozeně.

Grout zůstal zaseklý v uniformě, ve které vypadal a cítil se jako skautík. Bez pistole. Bez pout. S pravomocemi jako hlídač nocleháren. Bez možnosti dělat, co je jeho povaze vlastní, v čem je dobrý, bez možnosti být detektiv. Po případu s šíleným doktorem odešel od policie a vzal tuhle práci, protože si myslel, že to bude pro něj, jeho ženu a jejich dvě děti nejlepší, za pětasedmdesát dolarů týdně navíc. To, že udělal chybu, věděl hned první den. Stejně tak si mohl ušmíknout koule zahradnickými nůžkami.

Jak tu může jenom tak stát jako fíkus v květináči?

Jak jen může...

Někdo na něj mluvil.

Grout zamrkal.

„Pane.“ Nejnovější a nejhorlivější z mladých branců firmy Granite Private Security oslovil Grouta ze svého místa u bezpečnostních kamer, které pokrývaly sektor C obchodu Spencer Gifts.

„Co?“ zeptal se Grout.

„Jednoho tady máme, pane.“ Nováček jen stěží potlačil pyšný a prohnáný úsměv. „Přímo při činu.“

Na monitoru si dospívající kluk strčil nějaký předmět do klokaní kapsy u mikiny. Předmět vypadal jako dekorační kámen.

„To už je druhej, co si vrazil do kapsy,“ oznámil nováček vzrušeně. Skoro slintal nadšením. „Jde ven, pane!“ Bodl prstem do monitoru, jako by Grout zloděje neviděl. Nováček se zavrtěl. „Hned jak pachatel opustí obchod. A...“ Znovu se zavrtěl. „Můžem ho chytit PČ!“

„PČ?“

„Při činu, pane.“

„Jdi pro něj.“

„Opravdu, pane?“ Nováčkovi se rozzářily oči.

Grout přikývl.

Nováček vyskočil ze židle a vmžiku zmizel.

Grout se podíval na svoje klíče od auta na stole. *Udělej to*, říkal mu vnitřní hlas. Hlas detektiva, kterým býval, ho neopustil. *Udělej to. Prostě jdi.*

Místo toho se svalil do nováčkovy židle a zaúpěl kvůli Franku Rathovi a jeho dceři Rachel, která je teď se vši pravděpodobností už mrtvá.

Nebo hůř.

4

Rath jel scoutem tak rychle, jak to šlo, aniž by naboural do cedrů podél opuštěného pásu silnice známého jako Losí cesta, který se táhl téměř padesát kilometrů odlehlými bažinami a jehličnatým lesem. Nebyl tu takový liják a z příkopů se plížila mlha.

Rath doufal, že policie už dorazila k Rachel a zabránila jakémukoliv zvěrstvu, které měl Preacher v úmyslu spáchat; naděje je ale stejně tak užitečná jako nenabitá pistole.

Teplota motoru scoutu se nebezpečně vyšplhala do červeného pole. Když se motor přehřeje, Rath tady zůstane, na hony daleko od všeho, odříznutý. V těchhle vzdálených místech bylo pokrytí mobilním signálem jako východní puma americká: o jeho existenci se spekulovalo, ale nikdy nebyla prokázána.

Rath se nakonec dostal k mostu, který se klenul přes řeku Lamoille k městu Johnson. Jeho úlevu, že je poblíž Rachel, drtil strach, co by u ní mohl najít.

Na semaforu na křižovatce silnice číslo 15 a hlavní ulice zastavil na červenou a čekal, trčel za školním autobusem plným dětí, které nejspíš jely z nějaké sportovní akce.

Potřeboval autobus předjet, projet na červenou, ale křižovatkou se prohnalo nějaké winnebago.

Na semaforu naskočila zelená.

Rath šlápl na plyn. Scout přeletěl křižovatkou. Za ní musel Rath dupnout na brzdu, aby nenabořil zadek autobusu, kterému svítila červená brzdová světla.

Nějaká žena na chodníku se na Ratha zlostně podívala a objala hlavu chlapce, který z autobusu vyskočil. Upravila mu pletenou čepici a ještě jednou po Rathovi zlostně hodila pohledem. Pak spolu s chlapcem vešla do prodejny s alkoholem.

Autobus popojel.

Z protisměru se neblížilo žádné auto.

Rath autobus předjel a další dvě křižovatky proletěl na červenou.

Děšť tu přecházel v mlhu a nízké odpolední slunce tu a tam vykouklo přes západní mraky a stříbřitě rozzářilo vlhký asfalt, až to Ratha téměř oslepilo.

Silnice vedoucí k Rachel už je jenom kousek.

Rath na ni zabočil a zrychlil do kopce.

V úhlu napovídajícím, že auta byla zaparkována ve směchu, stál před Racheliným a Felixovým domem policejní hlídkový vůz a šerifův sedan.

Rath se děsil toho, co najde uvnitř. Trnul strachy z toho, co mohl Preacher Rachel udělat.

Před šestnácti lety, když stál nad tělem své sestry, zaslechl Rath zakňourání, které znělo, jako když někdo prstem přejeđe po hraně křišťálové sklenice. Zavrtilo se mu do mozku. Vyběhl po schodech do ložnice, k dětské kolíbkce. Tam ležela a máchala drobnýma ručkama a nožkama, jako kdyby pod ní hořelo, a z pusinky se jí dral vysoký kňouravý zvuk.

Rachel.

Ve chvíli, kdy Rath zvedl Rachel z kolíbkky, pocítil prudkou změnu, jako kdyby se jedna litosférická deska zasunu-

la pod druhou; jeho dosavadní sobecký život zmizel pod budoucím nezištným životem s neteří, kterou brutální násilný čin změnil v dceru.

Celé měsíce měl Rath Rachelinu kolíbkou vedle své postele a v noci ležel a poslouchal každé její šustivé nadechnutí. Kdykoliv byla příliš potichu, propadal panice, lehce s ní zatřásl, aby se ujistil, že je naživu, a když se zavrtěla, zaplavila ho úleva. Zvedal ji z kolíbkou a houpal ji v náručí, sliboval jí, že u něj bude v bezpečí. Hlavou mu běželo: *Jestli zvládneme tohle období, tak už si nikdy takové starosti nebudu muset dělat.*

Jenže nebezpečí se dál dobývalo do dívčina života a starost zapustila v Rathově srdci kořeny a rašily z nich bujné a nespoutané květy. Jak Rachel rostla, rostly i jeho obavy a on nepřestával dávat pozor na osamělé muže s rukama v kapsách postávající za plotem dětského hřiště. Na veřejnosti svíral Rachelinu ruku. Jeho láska byla urputná a živočišná. Kdyby jí někdo něco udělal...

Rath se scoutem přejel přes navršený sníh u krajnice na seschlý trávník.

Vyskočil z auta, dvaadvacítku si zastrčil za pásek kalhot a vyběhl po schodech, které zboku vedly do starého domu a Rachelina podkrovního bytu.

Doufal, že není pozdě.

5

Soumrak odsál zbytky bledého šedého světla podzimního odpoledne. Mlha se začala zvedat.

Policista a zástupce šerifa stáli na podestě a policista si dlaněmi clonil oči, aby viděl přes prosklené dveře dovnitř, kde se svítilo.

Rath za nimi vyletěl po schodech nahoru a revolver ho přitom tlačil do zad. Muži zákona se k němu otočili a rukama sklouzli ke zbraním u pasu.

„Jsem její otec!“ zakřičel Rath bez dechu.

Ruce mužů zůstaly na rukojetích zbraní, Rath se zastavil těsně pod podestou. „Já jsem to ohlásil,“ řekl. „Frank Rath.“ Oči zástupce šerifa se rozjasnily poznáním a on spustil ruku ze zbraně. Hrubý knír měl černý jako krém na boty. Druhý policista, muž v Rathově věku s dokonale upravenou zrzavou brádkou prokvetlou šedinami, svou ruku ze zbraně nesundal.

„Je tam s ním,“ řekl Rath a hlas se mu zlomil.

„Vy jste to ohlásil, pane?“ zeptal se policista. Stál o schod nad Rathem a tyčil se nad ním z pozice moci o pár desítek centimetrů. „Nikdo z těch vevnitř devět set jedenáctku nevolal?“

Rath vystoupil na podestu a přiměl tak policistu, aby o krok ustoupil. Policista ho poznal. Nedávné Preacherovo

předčasné propuštění na podmínku vyvolalo mezi místními policisty řeči a případ Mandy Wilksové a šíleného doktora, který Rath pomohl vyřešit, se dostal na titulky úvodních stránek novin. Rathova fotografie několik článků doplňovala.

Revolver se Rathovi zabodl do páteře. Musel stát v takovém úhlu, aby nikdo nepoznal, že ho má. Vlastnil ho legálně, ale samotný fakt, že je ozbrojený, mohl celou situaci zkomplikovat.

„Jestli jste ale volal vy, tak dovnitř nemůžem,“ oznámil policista. „Pro vstup do zamčeného bytu potřebujem důvodný podezření.“

„Máte důvodný podezření. A vevnitř vás potřebovali už tak před hodinou.“ Rath se snažil protáhnout mezi dvěma muži, ale policista mu zastoupil cestu. „Já tady sakra platím nájem,“ lhal Rath. „Vyrazte ty dveře. Je tam s Preacherem.“

„Preacher?“ zeptal se policista. „Myslíte si, že je tam uvnitř? Preacher?“

„Já vím, že tam je. Neřek vám Grout...“

„Přines to,“ řekl policista zástupci šerifa.

Zástupce šerifa spěchal ze schodů, dole otevřel kufr hlídkového vozu a pak se hrnul zpátky s beranidlem.

„Zůstaňte venku,“ přikázal policista.

Rath chtěl vyrazit dveře a vpadnout dovnitř sám, ale chápal, že prozatím musí ustoupit.

„Z cesty.“ Policista vytáhl zbraň od boku a zástupce šerifa vrazil beranidlem do dveří těsně pod kováním, v nejslabším místě.

Dveře se rozštíply; zástupce do nich udeřil znovu.

Zámek se vylomil a dveře se otevřely dovnitř.

Kanárce zavřískli.

Policista vpadl do bytu a zakřičel: „Státní policie!“

Zástupce šerifa stál za ním s vytaženou pistolí.

Když oba policisté vpadli do kuchyně a potom vyrazili chodbou k další místnosti, kanárci poletovali a vířili křídly.

„Policie!“ zakřičel policista ze zadního pokoje.

Rath se rozhlédl kolem sebe. Na hrubé borovicové truhle před futonem koupeným na bleším trhu ležel otevřený notebook. Spořič obrazovky střídavě ukazoval různé fotografie Rachel a Felixe. „Co to sakra...“ ozval se policista ze zadní místnosti.

Rath popadl revolver a zaujal střelecké postavení.

Vzduch praskal napětím hrozícího násilí.

Podíval se na dveře k úložnému prostoru ve zdi vedle futonu. Byly pootevřené, dost na to, aby se jimi někdo zevnitř díval.

Rath si olízl suché rty.

Přistoupil ke dveřím s namířeným revolverem.

Kanárci horečně štěbetali.

Ve vzduchu se vznášelo pírkó.

Rath se natáhl po dveřích do úložného prostoru.

Hlas za ním přikázal: „Dost.“

Rath se ani nepohnul a očima stále visel na dveřích.

Zástupce šerifa vešel do Rathova zorného pole a vehementně zavrtěl hlavou. Pistoli měl vytaženou, ale hlavní mířil na podlahu u Rathových nohou.

„Zmizte odsud.“ Zástupce šerifa mávl zbraní ke dveřím. „A tu zbraň schovejte do pouzdra. Rozumíte? Nenuťte mě vás zatknout.“

Rath svou dvaadvacítku sklonil. Nevěděl, jestli to byl jeho revolver, nebo něco, čeho byl zástupce šerifa svědkem, co způsobilo, že se najednou choval tak formálně.

„Dokud mi neřeknete, co je tam vzadu,“ řekl Rath, „tak se ani nehnu.“ Bedra podél *erectoru spinae* mu vzplanula spalující bolestí, o které si myslel, že už patří minulosti.

Ze zadní části bytu vyšel policista. V jeho výrazu bylo všechno špatně.

Byl podrážděný.

Strčil zbraň do pouzdra a zíral na Ratha. „Jste si jistě, že tu vaše dcera byla?“

Rath pozvedl jedno obočí a podíval se ke dveřím do úložného prostoru, aby naznačil, že jsou pootevřené.

„Je tu čisto,“ oznámil policista a kývl na Ratha, aby mu dal na vědomí, že pochopil, a namířil zbraň na dveře. Obrátil se na zástupce a na prstech napočítal do tří.

Zástupce šerifa dveře prudce otevřel a namířil do prostoru za nimi zbraň. Nakoukl dovnitř.

„Kurva.“ Otočil se na Ratha. „Nic. Krabice.“

„Slyšel jsem ty ptáky,“ řekl Rath. Potřeboval odsud pryč. Ale kam má jít? Vytáhl telefon a pokusil se dovolat Rachel. Hlasová schránka. „Zavolej mi,“ prosil, „teď hned. Prosím.“ „Ptáky?“ zeptal se policista.

Rath máchl rukou ke kanárkům v kleci. „Když mi Preacher volal, slyšel jsem tyhle posraný ptáky.“

„O co tady jde?“ zeptal se zástupce šerifa.

Rath jim pověděl o telefonátu od Preachera, vynechal jenom tu nechutnou lež o Rachel.

„Grout vám to neřek?“ zeptal se Rath.

„Podrobnosti ne. Jenom že probíhá vloupání. Když jsme ale přijeli, na žádný stopy vloupání jsme nenarazili. Jste si jistě, že to byli tyhle ptáci?“ zeptal se policista.

Když Preacher naznačil, že Rachel sleduje, a oznámil, že ji raní další hnusnou lží, Rath zaslechl ptáky. Usoudil,

že to jsou Felixovi kanárci. Kdo by taky došel k jinému závěru? Možná se nepletl, možná tu Rachel a Preacher byli, ale Rath dorazil pozdě.

„Pane?“ ozval se znovu policista. „Jste si jistě, že to byli tyhle ptáci?“

„Ne,“ přiznal Rath. „Ale...“

Policista se podíval na zničené dveře do bytu a jeho starostí teď zjevně bylo, jestli půjde na kobereček za to, že sem vtrhl bez oprávnění.

Rathovi zazvonil mobil a vyplašil kanárky, kteří začali znovu povykovat.

Skryté číslo.

Preacherovo ID.

Rath na něj zíral a svaly se mu stáhly s hroživou jistotou toho, čí hlas ho pozdraví.

„Zvedněte to, pane,“ řekl policista.

Skryté číslo.

„Zvedněte to.“

S dalším zazvoněním spadne hovor do hlasové schránky.

„Zvedněte to, nebo to udělám já.“

Rath hovor přijal.

6

Muž se objevil znovu, tentokrát za ptačí klecí.

Předtím zmizel tak rychle, až Rachel začínala věřit tomu, že si ho jenom představovala, i hrozbu, kterou muž znamená. A teď se jí zadíval do očí, jen mezi dvěma údery srdce, aby zachytil její pohled, aby viděla jenom jeho oči, protože obličej měl schovaný za ptačí klecí.

Odvrátil se od ní, jako by byl spokojen, že se jeho zpráva dostala k adresátovi. Ale jaká zpráva? Kdo to je?

„Co chcete?“ zeptala se Rachel. Vyhrkla příliš nahlas, skoro vykřikla.

Ptáci zaskřehotali, pes zaštěkal.

Majitelé obchodu na Rachel zírali: na tu dívku, co vykřikla.

„Kdo je to?“ Felix vzal její ledovou ruku do své teplé dlaně.

„Nikdo.“ Pokusila se polknout. Nešlo to. V krku měla sucho jako na poušti.

„Nikdo? Křičíš a třeseš se. Ruku máš jak led. Je ti špatně?“

„Ne.“ Za žádnou cenu Felixovi neřekne, že na ni nějaký muž jen na okamžik zíral a ji to tak vyděsilo. Nepotřebovala, aby si myslel, že vyšiluje. Už tak ji dost sebralo, když se před několika dny dozvěděla, že její rodiče někdo zavraždil, když byla ještě dítě, a že se nezabili při autonehodě,

jak jí adoptivní otec řekl před lety. Pořád byla vyděšená. Kdo by taky nebyl? Jenže ona nechce, aby si Felix myslel, že se teď bojí každého podivína, který se na ni podívá, aby ji náhodou nezavraždil. I když z tohohle muže takový pocit měla.

Po pravdě řečeno se od té doby, co se dozvěděla o vraždě svých rodičů, cítila jinak. Odcizeně. A rozčileně. Rozzureně. Ne kvůli pravdě o jejich smrti, ale spíš kvůli způsobu, jakým se o ní dozvěděla – od cizího člověka, podivné holky ze sdružení Rodinné záležitosti, kde probíhala setkání pro mladé ženy, které se snažily rozhodnout, co si počít se svým neplánovaným těhotenstvím. Rachel těhotná nebyla, díkybohu. Šla tam, aby zjistila, jestli si nějaký lovec na těchto setkáních nevyhlíží nové oběti. Odmalička pomáhala otci s jeho běžným soukromým vyšetřováním a nedávno se upnula na deviantní násilníky a sériové vrahy; když jí tedy otec řekl, že by mezi schůzkami tohohle sdružení a jednou zavražděnou dívkou mohla být nějaká souvislost, Rachel se to rozhodla vyšetřit, i přes otcův výslovný zákaz. Ta podivná holka se jen tak mimochodem zmínila o Racheliných rodičích, protože si myslela, že o tom Rachel ví. Otřesená Rachel se schovala do jednoho motelu a na Googlu si vraždy dohledala. Šlo o dávné zločiny, takže toho moc nenašla. Přečetla si ale titulky a zjistila dost na to, aby poznala, že je to pravda. Dost na to, aby víc vědět nechtěla.

Rozčilovalo ji, že si o ní otec myslel, že je příliš slabá na to, aby znala pravdu. Kdyby byla kluk, určitě by si s ní o tom popovídal „jako chlap s chlapem“ někdy ve třinácti letech. Naštvalo ji to. A taky ji zranilo, že podle otce zjevně není dost silná.

A teď? Kdyby řekla Felixovi, že na ni nějaký úchyl zíral ve zverimexu a že je jí z lidí kolem na omdlení, vypadala by ještě slabší. To by nesnesla.

Navíc už je ten chlap pryč.

Zmizel.

Kde vlastně je?

Felix na ni mluvil, ale ona teď jeho hlas vnímala jenom jako bílý šum. Protáhla se kolem kluka, který prstem tůkal na akvárium, aby k sobě nalákal tarantuli, a dostala se na druhou stranu ptačí klece. Muž byl pryč a Rachel zůstala stát s nutkáním zeptat se ho, proč na ni ksakru zíral. Srdce jí zběsile tlouklo. Na chvíli se cítila jako dřív. Vzdorná. Schopná. Cítila se jako dcera svého otce.

Otočila se dokola, aby muže našla, a vrazila do kluka před akváriem s tarantulí. Kluk vykřikl.

Na Rachel se znovu upřely všechny pohledy.

Zahanbeně vyšla z obchodu a Felix ji následoval.

Venku se skomírající slunce prodralo dešťovými mraky a jeho paprsky se zrcadlily na tmavé, mokré silnici, třpytily se v mlze a osvětlovaly déšť, takže to vypadalo, jako by na zem padalo tekuté stříbro.

Muže nikde neviděla.

„Co se děje?“ chtěl vědět Felix.

„Nic.“ Během těch několika měsíců, co Felixe znala, mu Rachel nikdy nelhala, dokonce ani o drobnostech. Ptala se sama sebe, proč mu lže teď a proč mu lhala v obchodě, aby skryla svůj strach. Koho zajímá, že má strach? Teď a tady, na čerstvém vzduchu, se to zdálo směšné.

Ten pocit ale rychle zmizel.

Jakmile s Felixem vešli do kavárny Lovin' Cup hned o vchod dál, Rachel na sobě znovu ucítila cizincovy oči. Když

se otáčela se strachem, co uvidí, a s ještě větším strachem, že neuvidí nic, co by její hrůzu vysvětlovalo, do obličeje jí stouplo horko a po páteři se jí zase rozlil pocit, jako by po ní někdo přejížděl špinavým prstem, dolů, dolů a ještě níž.

7

Rachel seděla s Felixem na lavici pod markýzou kavárny Lovin' Cup a pustila si telefon. Našla několik zpráv od otce, jednu naléhavější než druhou.

V září, když nastoupila na Johnsonovu státní jen hodinu cesty od domova, často otci ani hned nezavolala zpátky, i když se jí po něm stýskalo; obzvlášť když se jí po něm stýskalo. Chtěla si dokázat, že to zvládne sama. Jediné, co si tím dokázala, bylo, že v sobě umí udusit stesk po domově a zraňovat otce zbytečnými starostmi. Neozývala se mu a tím sobě i jemu upírala možnost sdílet její odchod. Začínala toho litovat.

Ted' chtěla slyšet otcův hlas stejně, jako on chtěl slyšet její, možná ještě víc.

„Hele...“ začal Felix.

Rachel mu položila prst na rty.

Otec hovor přijal hned po prvním zazvonění.

„Kde jsi?“ Něco bylo špatně, jeho hlas zněl dotčeně.

„Ve škole. Teda ve městě.“

Z markýzy nad Rachel skapávala voda.

Felix vstal a zastavil se na okraji chodníku.

„Přijed' domů,“ řekl otec.

„Nemůžu, za hodinu mám večerní přednášku z anglický literatury. Můj civic nejede. A...“

„Ne domů domů. Do tvýho bytu. Přijed' sem hned. Sedem se tady.“

Jeho přísný tón ji vystrašil. Už však měla strachu dost. „Co tam děláš?“ zeptala se.

Felix se díval přes ulici.

„Přijed' sem, jak nejrychlejc to půjde,“ zdůraznil otec.

Voda kapající z markýzy se jí rozprskla na špičce boty. Byla zbarvená do červena jako ředěná krev.

Felix přešel ulici a podíval se na ni, ale Rachel nepoznala, jak se tváří. Déšť a mlha a zvláštní lesk mokrých chodníků vrhaly na celou protější stranu silnice stříbřitý světelný kruh.

„Jak nejrychlejc to půjde,“ zopakoval otec.

„Dobře. Už to polož. Všechno je v pohodě.“

„Fajn.“

Felix na ni zíral. Ne. Na ni ne. Na markýzu?

Krvavě zbarvená voda dál kapala na zem.

Co se to sakra děje?

Rachel vstala a stoupla si na okraj chodníku. Zaclonila si oči před deštěm a skomírajícím slunečním světlem a podívala se na markýzu. Na co to Felix zírá? Neviděla nic kromě červené vody, která se řinula přes hlavičky zrezlých hřebíků na plechové střeše.

Najednou za sebou někoho ucítila. Přímo za krkem. Zaleschla něčí dech. Příliš blízko. Otočila se.

Felix.

„Sakra!“ vykřikla. „Proč se za mnou takhle plížíš?“

„Já se neplížil. Ty sis stoupla moc blízko!“

„Musím jet za tátou. Je u nás. Proč se chováš tak divně?“

„Snažím se přijít na to, na co ten chlap tak civěl.“

„Jakej chlap?“ Rachel cítila, jak jí ve spáncích pulzuje krev.

Felix ukázal na druhou stranu chodníku. „Támhle stál nějaký chlap. Snažil jsem se ti to říct, ale nenechalas mě. Přisahám, že se díval na tebe. Jako divně.“

„A jak vypadal?“

„Těžko říct. Měl přes hlavu přetaženou kapuci. Prostě tam jenom stál. Nevím, jak to popsat. Šel jsem se podívat, co se děje, ale zmizel. Díval jsem se, na co jinýho moh zírat.“ Bradou ukázal na balkon v patře, kde majitelé kavárny Lovin' Cup sedávali za pěkného počasí. Nikdo tam nebyl. „Myslel jsem si, že tam třeba někdo je.“ Felix se zamračil. „Ale nikoho jsem nezahlid.“

Voda z markýzy kapala Rachel do krátkých vlasů obarvených na platinovou blond. Změna účesu ji teď štvala. Odrosty vypadaly idiotsky; brzo bude mít kolem pěšinky pruh jako skunk, jenom obráceně. Setřela si kapku vody z tváře. Promnula ji mezi prsty.

V rychle postupujícím soumraku by byla přísahala, že je to krev.

Rath v mlze zpozoroval bledé světlo mobilů, kterými si Rachel a Felix svítili na cestu, když k němu stoupali po temné silnici. Chtěl se k Rachel rozběhnout, ale měl strach, že by ji znepokojil ještě víc než dosud. Znepokojení je v pořádku – zostřuje pozornost –, panika však ne. To, co přijde, chce chladnou hlavu.

Rathovi zazvonil telefon. Harland Grout. To Grout Rathovi volal, když byl Rath v Rachelině bytě, a číslo z obchodního centra se zobrazilo jako skryté. Zeptal se, co je nového. Rath mu vynadal, že nepověděl šerifovi o detailech ohledně Preachera, a řekl mu, ať zavolá zpátky. Nový hovor nechal Rath spadnout do hlasové schránky.

Za Felixem a Rachel stoupalo do kopce nějaké auto. Jeho světla se utápěla v mlze a osvětlovala siluetu páru. Felix pomohl Rachel přejít přes nahnatý sníh u krajnice a bezpečně ji nasměroval k zakrslým olším, aby nestála vozu v cestě.

Když kolem nich auto, prorezlá rachotina z osmdesátých let, projíždělo, tak zpomalilo. Tlumič výfuku zarachotil. Rath ztuhl. Dva policisté pospíchali ze schodů z patra.

Nečitelná poznávací značka byla potažená zatvrdlou krustou posypové soli.

Auto zastavilo.

Rachel a Felix, kteří se drželi kolem ramen jako Dorotka a Strašák, se k němu naklonili.

„Ne!“ vykřikl Rath a ruka mu sjela k revolveru.

Rachel k němu vzhledla.

Kola auta se roztočila a vůz projel kolem Ratha. Rath vytáhl revolver a shrbil se, aby nahlédl do vozu. Když auto najelo do zatáčky, mělo okénka zamklžená a byla v něm tma. Byl to Preacher? Nebo jenom Rathovi strach a paranoia pokřivily vnímání reality?

Pár pokračoval v cestě směrem k Rathovi.

„Kdo byl v tom autě?“ zeptal se.

„Někdo chtěl poradit, kudy má jet. Co se děje?“ Rachel vzhledla k policistům. „Co tady dělají?“

„Pojďme dovnitř,“ navrhl Rath.

Ustoupil, aby mladí kolem něj mohli projít a vydat se po schodech. Rachel se zastavila v mlze ozářené světly auta. „Co se stalo s našima dveřma? Co se tady sakra děje?“

„Dovnitř,“ přikázal Rath.

„Sem prosím nechodte, slečno,“ řekl policista.

„Nezůstanu tady venku. Je mi zima a je tma. Jdu dovnitř.“

„Tak tam na nic nesahejte.“

„Já prostě chci jít k sobě domů. K nám domů,“ Rachel pohledla na Felixe.

Uvnitř se ozvali kanárci.

Rath je s každým jejich pípnutím víc a víc nesnášel.

Zavřel dveře, jak to jen bylo možné. Rachel se opřela o linku, která oddělovala obývací pokoj od kuchyně. Felix k ní přistoupil, ale její pohled – „nech mě dejchat“ – ho zarazil, a tak si sedl na područku pohovky a sklonil se pod sníženým stropem.

Zástupce šerifa vytáhl poznámkový blok a policista spojil ruce za zády. V tak malém prostoru se nacházelo moc lidí a Rachel pocítila záchvěv klaustrofobie. Byla neklidná. Rath se nadechl a řekl Rachel jenom to, co považoval za nutné; o Preacherově telefonátu.

„Zaslech jsem ty ptáky, kanárky,“ skončil. „A tak jsem si myslel, že je Preacher tady s tebou a...“

„Kanárky?“ Rachel se ohlédla na Felixe.

Oba se otočili k Rathovi.

„Byli jsme ve zverimexu,“ vysvětlil Felix.

Racheliny prsty si pohrávaly s knoflíky na kabátu. „Šli jsme se tam podívat a koupit krmení pro ptáky.“

Policisté se podívali jeden na druhého.

„A?“ zeptal se Rath.

„Byl tam jeden chlápek, co na mě civěl,“ řekla Rachel.

„Jakej chlápek?“ zeptal se Felix ve stejnou chvíli, kdy se Rath zeptal na to stejné. „Jakej chlápek?“

„Ten podivín před Lovin' Cup?“ řekl Felix.

„Tys ho viděl taky?“ vyhrkl Rath.

„Neviděl jsem ho zblízka. A Rachel mi o tom chlápkuvi ze zverimexu neřekla. Takže nevím, jestli je to ten samej.“

„Přestaň,“ řekla Rachel odměřeně, ale klidným hlasem.

„Prosím, přestaň mluvit. Neřekla jsem nic, protože jsem na podivný pohledy zvyklá, všechny ženský jsou na ně zvyklý. A navíc jsem viděla akorát jeho oči přes klece s ptákama.“

Rath věděl, že Rachel setkání zlehčuje. Čím vyrovnaněji její hlas zněl, tím víc emocí schovávala. Dědala to tak celý život. A v tomhle případě byl tou emocí, kterou se snažila zakrýt, strach. Ratha rozesmutilo, ale nepřekvapilo, že se Rachel snaží strach schovat, snaží se s ním bojovat sama.

Byla přesně jako on, jasný případ vítězství výchovy nad přirozeností.

Rachel se podívala na Felixe, aby si uvědomil, že už k ní může přistoupit. Věděl, že kdyby ji dusil, jen by ji tím od sebe odehnal, a být po jejím boku mu stačilo. Chytrý kluk.

I když Ratha podráždilo, že Rachel a Felix toho chlápka nedokážou popsat, nezáleželo na tom. Rath věděl, kdo to je.

„Musíte si promluvit se zaměstnancema toho zverimexu a podívat se na záznam z bezpečnostní kamery,“ řekl Rath policistovi.

„Pojďme ven,“ kývl policista na zástupce šerifa. „Ať se tu děcka porozhlídnou, jestli uviděj něco, co není, jak má bejt. Teda krom těch dveří.“

Venku se policista postavil zády k vylomeným dveřím. Hlas měl hluboký a autoritativní. „Podle toho, co jsem čet v novinách, chápu, v jakém stresu musíte být. Nemůžu ale jít do toho zverimexu a ptát se na Prechera.“

Rath nechtěl poslouchat řeči o právních postupech, ne když Preacher sleduje Rachel. Prozatím musí Rachel z tohohle bytu pryč. Nějakou dobu by mohla bydlet u něj a Felix taky. Pokud tedy budou spát v oddělených pokojích. Rath nebyl naivní, ale taky nebyl připravený na to, aby se pod jeho střechou Rachel dělila se svým přítelem o postel.

I kdyby u něj nakrátko bydlela, denně by musela dojíždět do kampusu na přednášky a do knihovny, byla by na veřejnosti, byla by vidět.

„No tak udělal to?“ říkal policista.

Rath se přinutil dávat pozor. „Udělal co? Kdo?“

„Preacher. Vyhrožoval vaší dceři přímo?“

„Už to, že vyslovil její jméno, je samo o sobě výhrůžka. Zavraždil jí rodiče. Ale je moc chytřej na to, aby vyhrožoval otevřeně. Říkal zvrácený věci.“

„Jaký zvrácený věci?“

„Lži. Aby mě vykolejil.“ Rath neměl v úmyslu vykládat tomuhle policajtovi nebo komukoliv jinému – ani Rachel –, jak Preacher tvrdí, že když u nich pracoval jako údržbář,

několikrát spal s její matkou, že je Rachelin otec a že to Rachel poví. Prý Rachel řekne, že kdyby se s ním její matka ještě jednou vyspala, tehdy, když se u nich zastavil, místo toho, aby se tvářila jak svěťice, nikdy by neskončila znásilněná a zavražděná. Tlačila na něj. Byla to její chyba.

„Pokud nevyhrožoval, není třeba jednat,“ prohlásil policista.

„Co se týče mojí dcery, nebudu nic riskovat.“

„Jestli máte strach o bezpečí vaší dcery...“

„Jestli?“ namítl Rath.

„...tak udělejte, co považujete za nejlepší. Ale pokud je v tomhle bytě všechno, jak má bejt, nemůžu týhle epizodě věnovat další lidi.“

Epizodě. Policista to formuloval tak, jako by se Rath nervově zhroutil.

„Pojďme se podívat,“ řekl policista. „Upřímně, osobně si přeju, aby tu nebylo potřeba pomáhat, aby si tenhle chlápek, ať už je jakkoliv zvrácenej, s váma jenom pohrával, ale jinak byl neškodnej.“

„Nemáte představu, co je to za chlapa,“ namítl Rath.

V bytě zástupce šerifa řekl: „Tyhle dva mladý si v bytě nevyšimli ničeho zvláštního.“

„Je to tak?“ zeptal se Rath Rachel.

Rachel přikývla. Z rukávů kabátu jí čouhaly špičky prstů. V obličejí se jí odrážel zmatek. Zdálo se, že se jí chvějí rty, ale Rath věděl, že mluví sama pro sebe a připravuje si pro něj otázky, až policisté odejdou.

„Omlouváme se za ty dveře, slečno,“ řekl zástupce šerifa. „Jsem rád, že jinak je všechno, jak má bejt.“

Policista se naposledy rozhlédl po místnosti. „Udělejte, co považujete za nutný, abyste se cítili v bezpečí,“ řekl

a Rath pochopil, že policista věří tomu, že je Rachel v nebezpečí, ale musí se držet předpisů a zákon mu zakazuje zasáhnout. Rath se však zákona držet nemusí.

Hned jak Rath zavřel dveře, vzala si Rachel čelenku a stáhla s ní krátké vlasy platinového odstínu. Její nový styl byl obrat o sto osmdesát stupňů od přírodně tmavých dlouhých vlasů, které nosila vždycky a které se podle Ratha skvěle hodily k její osobnosti. Neznal mladou ženu, jejíž osobnost nový styl odrážel, ale byl si jistý, že Rachel ji zná. Rachel se vždycky dobře znala; to Rath ji znal méně, to jemu se začala odci-zovat, když se její role adoptivní dcery pomalu zmenšovala.

Rath se připravil na bouři otázek. Ale její rty se stále neslyšně pohybovaly, jako ve spánku, když byla ještě dítě a rozmlouvala se svým nevědomým já a výraz v obličeji se jí měnil od zamračení k úsměvům.

Teď se neusmívala.

A bouře nepřišla.

Rozvážně bloudila očima po místnosti a její hlava a tělo se ani nepohnuly, přesně jak ji jednou na podzim Rath učil, když projevila zájem o lovení vysoké. Vzal ji tehdy do lesů na vzdálené straně Ledového rybníka a vydali se na horu Monadnock po vysokých hřebenech, kde hledali čitelné stopy jelena, které by mohli sledovat. Naučil ji dívat se. Používat jen oči. Dívat se. Sledovat les a okolí. Poznat ho. Ale neprozradit se před kořistí pohybem. Trénovala to týdny, nadšená z toho, že si zdokonaluje periferní vidění.

A potom jednoho rána vstala a zájem o lov vysoké byl pryč.

Teď mapovala místnost jako šelma zkoumající krajinu. „Co chce?“ zeptala se. Vypadala jako v transu. S Rathem se střetli pohledem. Až na radikální barvu vlasů a krátký účes by mohla být dvojčetem své matky, když byla v jejím věku. Přesto nešlo tak úplně o obličej její matky. Na špičce nosu měla drobný ohyb, který pocházel z DNA někoho jiného. Nebo ne?

„V tom obchodě to byl on, že jo? Preacher. Ten člověk, co mi zabil rodiče. Jenom metr ode mě.“ Strhla si z hlavy členku, zkroutila její konce proti sobě a ohýbala levný plast.

„Nevím, kdo jinej by to moh bejt,“ řekl Rath.

„Jakejkoliv starej úchyl,“ nadhodil Felix.

Rachel se k němu otočila. „Nesnaž se mě falešně uklidňovat, protože si myslíš, že by to tak pro mě mohlo bejt jednodušší.“

Felix sebou trhl. „Nesnažím se. Úchylů je spousta, to je všechno.“

„Dobře.“ Rachel zvolila mírnější tón. „Oba nás vyděsil nějaký chlap. A...“ Obrátila se na svého otce. „Preacher ti volal, aby mi moh vyhrožovat. Takže...“ Kroutila členkou. „Jak to může dělat? Jak mu to může projít? Jak to, že je vůbec venku, po všem, co proved? Je svobodnej, může jít, kam chce, dělat to samý, co děláme my, i když my jsme nikomu neublížili, zatímco on znásilňoval a zabíjel?“ Skousla si dolní ret. „Jestli ho někdy uvidím, tak mu vyškrábu oči,“ zašeptala. „Doufám, že ho uvidím. Vyškrábu mu oči. Vyříznu mu srdce.“ Zkroutila členku tak, až hrozilo, že jí v ruce praskne. „Co budem dělat?“ zeptala se.

Venku byla strašlivá mlha a světla auta Dany Clarkové, volkswagenu brouka z roku 1973, ji osvětlovala tak jasně, až měla Dana pocit, že v ní zmizí navždycky.

A ještě ten déšť. Neúprosný, ukrutný déšť. Biblický déšť. Stěrače brouka s ním sváděly marný boj.

Dana se ke své dceři v žádném případě nedostane dřív než v sedm večer, šestá nepřicházela v úvahu, a přitom i to bylo o hodinu později než obvykle. Po silnici, kde obvyčejně jezdila osmdesátkou, a to i v noci, se teď ploužila rychlostí dvacet kilometrů za hodinu. Musí zastavit a zavolat Tammy, dát jí vědět, že přijede pozdě, a taky si cestou dát něco k jídlu. Žaludek měla prázdný jak obrácený kbelík.

Zesílila zvuk CD přehrávače a spolu se Susan Boyleovou zpívala „Don't Dream It's Over“, píseň, kterou si kdysi oblíbila. Její dospívající já by se jí vysmálo, že se jí líbí tenhle nový cover, ale měla ho radši; nekonečným posloucháním píseň stejně přišla o své původní kouzlo, a kdykoliv si Dana zpívala popové skladby svého mládí, cítila se hloupě. Koneckonců už byla babička, stejně jako Boyleová. Mladá babička, samozřejmě, přesto babička. Když říkala těhotným ženám v porodnici Valley Hospital, že má desetiletou vnučku, všechny reagovaly stejně – *To nemyslíte vážně!* –, což naznačovalo, že Dana vypadá na svůj věk fantasticky.

Jistě, ještě nebyla stará. Přesto se neobtěžovala s vysvětlováním, že měla Tammy v sedmnácti letech a že Tammy porodila dceru také v sedmnácti. *Možná budu v jednapadesáti prababičkou*, přemítala Dana. A proč taky ne? Děti jsou požeňnání.

Před ní prosakovalo mlhou červené světlo jako krev gázou.

Dana se s broukem připlížila na parkoviště obchodu se smíšeným zbožím na Wayside, zastavila blízko vchodu pod starou neonovou reklamou na pepsi se sloganem „Drink za niklák má hodnotu desetáku!“.

Vystoupila z auta a vyrazila ke krytému vchodu. Škubla kapuci a přitáhla si ji k obličeji, aby jí déšť nezacákal brýle.

Reklama na pepsi na zrezivělých řetězech zavržala.

Déšť bubnoval na plechovou střechu a okap o kousek dál chrlil proud dešťové vody.

Až na jedno světlo nad výkladem s rozmrazovači, řetězovými pilami a svátečními kuchařkami bylo v obchodě zhasnuto. Nebyla tam ani noha. Zavírali tu brzy.

Mlha se Daně srážela na obličeji a vlhkost jí prostupovala bundou, pod oblečení, a studila ji.

Horkým dechem si Dana zamlžila chladná skla v brýlích. Sundala si je, otřela o rukáv bundy a vytočila na mobilu Tammy. Zírala do výkladní skříně obchodu; napadlo ji, že si musí domů na schody pořídit rozmrazovač. Jakmile tenhle déšť zmrzne – a zmrzne, s tím se dalo počítat –, celý svět bude glazovaný ledem. Martin měl rozmrazovač koupit, než odjel do loveckého tábora, ale Dana věděla, že na to zapomněl. Bude lepší, když si v průběhu lovecké sezony zařídí všechno sama.

Její auto, zaparkované jen půl metru za ní, se v odrazu výlohy topilo v mlze. Za rozmazaným světlem z výlohy a reklamou na pepsí byl celý svět černý jako v noční můře. Člověk by řekl, že jsou tři v noci, ne pět podvečer, taková byla tma.

Tammyin telefon zvonil a Dana se kochala vlastním odrazem ve výloze. Během obědové pauzy, když ještě svítilo slunce a bylo jasno, váhala mezi dvojími obroučkami v optice LensCrafters v obchodním centru White Mountain; nakonec si koupila oboje, i když překročila svůj rozpočet. Sleva pětadvacet procent na druhé brýle nebyla žádná extra nabídka – Dana nebyla hloupá –, ale stejně ji nalákala a Dana musela vytáhnout z kapsy přes sto babek navíc. Brýle s motýlovitým tvarem obrouček, které měla na nose teď, byly lasturově růžové. Líbily se jí. Slušely jí.

Tammyin telefon pořád vyzváněl.

Za Danou se v husté mlze rozsvítila čelní světla a přibližovala se k ní.

Tammy přijala hovor. „Cha! Říkala jsem ti to! To ses hodně spletla, když sis myslela, že se sem dostaneš v šest.“ Nebyla našťvaná, jenom konstatovala fakt, který dokazoval, že měla pravdu, což dělala už od svých čtyř let. „Bylas přehnaně optimistická, jako vždycky.“

„Není možný bejt přehnaně optimistickéj,“ namítla Dana.

„Tak to povídej těm idiotům, co postavili Titanic.“

Dana slyšela, jak se její dcera zhluboka nadechla. Cigarety. Tenhle dceřin zvyk Danu neskutečně štval, hlavně proto, že ho Tammy odkoukala od ní. Rozčilovalo ji, že smrtící zlozvyk předala člověku, kterého nejvíc milovala.

V odrazu výlohy se světla stále zvětšovala, jak vůz – nákladák, osobák nebo SUV, Dana to v té strašlivé mlze nebyla

schopná rozeznat, klidně by to mohlo být i UFO – projížděl po silnici kolem.

„Klidně jeď rovnou domů, jestli chceš. V tomhle příšerném počasí stejně nikam nejdu,“ říkala Tammy. „Je to jenom bowlingová liga, nejde o žádný půlnoční šílenství o černým pátku.“

Dana se zasmála. Celé roky chodily s Tammy o vánočních výprodejích na černý pátek do nákupního centra White Mountain. Nejdřív proto, aby ušetřily, ale v průběhu let se z toho stala tradice, výmluva, aby spolu mohly matka, dcera a vnučka strávit čas, prostě dámská jízda. Nakupovaly od půlnoci do čtyř do rána, daly si časnou snídani v restauraci nákupního centra a pak vyrazily znovu. Kolem druhé odpoledne se vrátily domů, balily dárky a u toho sledovaly v televizi maraton pořadů o vaření. První rok muži protestovali, že den po díkůvzdání chodí na lov vysoké. Byl to jeden z mála pracovních dnů, kdy si brali ze své práce ve stavebnictví volno. Dana jim řekla, že když nezastřelili žádnou vysokou za celé dva víkendy lovecké sezony, tak mají prostě smůlu.

V mlze se jako oči démona rozsvítla červená brzdová světla a projíždějícímu vozu zaúpěly brzdy. Hned nato červená světla zhasla a nahradila je jasnější bílá, která vypadala, jako by v mlze pulzovala. Parkovací světla.

„Mami,“ ozvala se Tammy. „Jsi tam? Kde jsi?“

„Jsem tady. Jsem u Wayside.“

Vůz zacouval na udusanou zem parkoviště, zastavil za Daniným broukem a zablokoval jí výjezd.

„Budu se k tobě snažit dostat do sedmi,“ řekla Dana.

Dveře auta se v mlze otevřely a zase zavřely.

Ve výloze se objevil odraz muže, který mířil k Daně před krytým vchodem obchodu.

Dana nemohla rozpoznat jeho obličej; brýle měla zamlžené a neznámý, stejně jako Dana, měl hlavu skloněnou před deštěm a kapuci lemovanou kožešinou si stáhl do obličej.

Dana se zachvěla.

Uklidňovala se, že strach v ní vyvolala jen mlha a tma. Proč by se měla bát muže, který zastavil u obchodu, a dokud nedojde ke vstupním dveřím, nemůže vědět, že je zavřený?

Muž právě došel pod krytý vchod obchodu těsně za ní, dost blízko.

Dana nosila v kabelce pepřový sprej už, no... vlastně odjakživa. Celé roky pravidelně měnila jeho náplň, stejně jako doma vyměňovala hasicí přístroje a baterie v detektorech kouře. K čemu je dobré bezpečnostní zařízení, které nebude ve chvíli, kdy je to nejvíc potřeba, fungovat?

Nemohla si ale vybavit, kdy pepřový sprej měnila naposledy. Už je to moc dlouho. Starý sprej ležel na dně kabelky spolu s papírovými kapesníky, vysypanými mentolovými bonbony a krémem na ruce. Nevěděla, jestli bude fungovat, nebo ne. Ale vědět to potřebovala.

„Nikam v tomhle počasí nespěchej,“ říkala zrovna Tammy. „Jeď opatrně.“

„Jasně,“ hlesla Dana.

Proč tam ten chlápek jenom stojí, s hlavou skloněnou a schovaným obličejem?

Seber se, přikázala si Dana.

Přes bubnování deště se Daně zdálo, že zaslechla nějaký jiný zvuk. Dýchání. Hluboké dýchání někoho, kdo se snaží uklidnit a ovládat.

Dýchání muže za ní.

Dana strčila ruku do kabelky a snažila se působit přirozeně, nevzrušeně. Až na to, že teď jí přirozené nepřípadalo nic. Musela se nutit klidně dýchat a bála se, že každý její prudší pohyb by mohl muže vyprovokovat.

Vyprovokovat k čemu? To nevěděla. Ale věděla, co jsou muži, někteří muži, schopni ženám udělat.

Věděla to.

Měla pocit, že zem se pod ní houpe, a uvědomila si, že z muže ucítila nějaký pach. Zнала ho z doby, kdy měla na pohotovosti noční a ošetřovala starému farmáři zanícenou ránu na noze; horký, hnilobný zápach tkáně prosáknuté hnisem s jasným kovovým podtónem krve.

Dana zakryla rukou telefon. „Nezavěšuj,“ zašeptala dceři. Zašátrala v kabelce hlouběji, prsty běžaly po jejím dně jako pavouk a snažily se najít ten zpropadený pepřový sprej.

„Co?“ zeptala se Tammy.

„Někdo za mnou stojí,“ zašeptala Dana.

„Cože?“ ozvala se Tammy znovu.

Muž neřekl ani slovo, nepohnul se, hlavu měl stále skloněnou a nezvedl tvář, aby Dana zahlédla její odraz ve výloze. Schovával ji. Stál tam s tím hnilobným pachem a vzduch jako by kolem něj vibroval.

Daniny prsty šmátraly po dně kabelky. Kde je ten zatračený pepřák?

„Je za mnou nějaký chlap,“ zašeptala Dana a vši silou se musela ovládat, aby nezaječela: *Pomoc! Zavolej pomoc!*

„Co?“ nechápala Tammy.

Tady. Daniny prsty našly pepřový sprej.

Reklama na pepsi na zrezivělých řetězech znovu zavrzala.

„Stojí za mnou nějaký chlap a má skloněnou hlavu, nezvedne...“

Jako kdyby ji slyšel, zvedl muž hlavu, ale Dana měla zamžené brýle, navíc se mužova tvář skrývala v tmavých stínech kapuce, takže Dana nemohla zahlédnout jeho obličej. Tam, kde by měl jeho obličej být, zela tmavá díra, ze které jako by vycházel strašidelný nazelenalý svit; a náznak toho, co by mohlo být bělmo jeho očí, byl stejně tajemně nazelenalý.

Dana se pokusila promluvit, ale hlas byl ten tam.

Muž pozvedl paži.

Dana se otočila, sevřela pepřový sprej a snažila se ho vytáhnout z kabelky, aby ho mohla použít. Nedopustí, aby se to, co se jí přihodilo tak dávno, opakovalo.

To radši zemře.

Ruka se jí zasekla v kabelce v divném úhlu a loket měla uvězněný pod uchem tašky. Zpomalilo ji to.

Muž zvedl paži o něco výš. Ve tmě se mu v ní zaleskl nějaký předmět.

Mobil. Tak proto byl jeho obličej tak strašidelně nazelenalý, nebyla to žádná děšivá aura. A ten divný zápach... Nepřicházel z okolních polí, nebyl to prostě jen nakyslý zápach hnoje rozmáčeného deštěm?

Na obličejí cizince nebylo nic pozoruhodného, rozhodně nic ohrožujícího, aspoň podle toho, co Dana viděla přes zamžené brýle a stíny, které obklopovaly jeho obličej.

Daně se z úst vydral úlevný vzlyk. Volal na ni nějaký vzdálený hlas. Tammyin hlas z mobilu, který Daně ležel v ruce. Dana si přístroj přiložila k uchu. „Na okamžik jsi mi vypadla,“ zalhala.

„Co se sakra děje, mami? Jsi v pořádku? Říkalas něco o nějakém chlapovi? Potřebuješ pomoc?“

„Omlouvám se,“ řekl muž a jeho hlas zněl klidně a přirozeně, téměř povědomě. „Omlouvám se, že jsem vás vylekal.“

„Mami?“ ozvala se Tammy. „Jsi v pořádku? Mluvila o nějakým chlapovi?“

Cizinec si stáhl kapuci z hlavy. Bylo mu něco kolem padesátky a byl pohledný. Usmál se a o krok ustoupil, postavil se na nejvyšší schod a zdvořile nechal Daně soukromí. Díval se do noci, jako by přemýšlel, jestli se mu v tom dešti chce doběhnout do auta.

„Já...“ řekla Dana do telefonu. „O nic nejde.“

„Určitě?“ zeptala se Tammy znepokojeně.

Dana si znovu povzdychla. Ta zatracená bouřka. Vyvolala v ní ty nejtemnější představy. I po tolika letech se nechala tak snadno vyvést z míry.

Co se stalo jednou, může se stát znovu.

Trochu se uvolnila. Chtěla se konečně dostat za dcerou a vnučkou. Dát si hrnek čaje na uklidnění a možná u dcery zůstat přes noc. Zalézt pod peřinu a přečíst vnučce kapitolu z *Čaroděje ze země Oz*. Čím dříve ukončí hovor, schová telefon před tímhle monzunem a nastoupí do suchého, bezpečného auta, tím lépe.

„Určitě,“ potvrdila. „Fakt.“

„OK. Jeď opatrně, za chvíli se uvidíme,“ řekla Tammy a položila to.

Muž se usmál a Dana pocítila, jak jí do žil jako rybenka vklouzl pocit déjà vu. Zná toho muže? Připadal jí vzdáleně povědomý. Možná někdo z nemocnice.

Vinula se kolem něj mlha.

„Ještě jednou se omlouvám, že jsem vás polekal,“ ozval se muž znovu.

„Nevylekal.“

„Ale jo, já to poznám,“ řekl cizinec.

Dana v rozpacích něco nervózně zabručela. Muž se usmál.

„Možná trochu jo,“ připustila.

„V tom případě se omlouvám dvojnásob.“

„Prosím, neomlouvejte se.“

„Musel jsem vás vyděsit daleko víc než jen trochu. Tady venku v mlze a ve tmě, kde není ani noha. Žena má právo cítit víc než trochu strachu.“

„Už musím jít.“ Dana se zhluboka nadechla a vykročila, chystala se kolem něj projít. Ustoupil jí z cesty, uvolnil jí víc než dost místa, zdvořile pokývl a hrál si s telefonem. Něco si mumlal, jako by se snažil zjistit, kam se v téhle zatracené noci dostal. *Tenhle muž není žádná hrozba*, pomyslela si Dana. *Jenom se ztratil.*

Než vstoupila do husté mlhy, zeptala se ho: „Kam se potřebujete dostat?“

Muž přejel prstem po displeji svého mobilu. „Myslím, že byste to nechtěla vědět.“ Muž k ní otočil telefon.

Dana na displej moc neviděla, brýle měla stále zamlžené. Bude je muset vrátit. Nemá cenu o tom přemýšlet. Sundala si je a okamžitě viděla ještě hůř. Otřela si skla brýlí o rukáv a znovu si je nasadila.

Naklonila se, aby lépe viděla.

Strach jí zabodl ledový prst přímo do srdce.

Chtěla ustoupit. Nešlo to. Nemohla odtrhnout oči od snímku na displeji. Nemožný, šílený obrázek z noční můry. Fotografie ze starého polaroidu.

Není možné, že by ji někdo měl.

Kromě jednoho člověka.

On.

Ten muž, který...

Ne.

Ten je mrtvý.

Nemusíte si dělat starosti. Je mrtvý. To jí kdysi dávno řekli. To jí kdysi dávno slíbili. A tomu také věřila.

Až na to, že on teď stál přímo před ní. Celé roky neviděla jeho obličej, ale byla si jistá, po všech těch letech, že člověk, který před ní teď stojí, je on, a celé kilometry kolem nich není živá duše. Když k ní muž vykročil, pepřový sprej ležel znovu ztracený na dně kabelky. Tammy doma čeká na matčin bezpečný návrat; muž dýchal klidně a zhluboka, jako kdyby se snažil nesupět a neslintat.

Není mrtvý.

Žije.

Před všemi těmi roky jí lhali.

Lhal jí jediný člověk, kterému věřila.

A teď jí lež Franka Ratha přijde draho.

12

Detektiv Sonja Testová si musela pospíšet.

Prošla celé patro s dětským oblečením v canaanském obchodním domě a přehrabovala se ramínky s kombinézami pro Elizabeth. Majitel obchodu jí právě oznámil, že bude zavírat dřív, už za dvacet minut. Přívalový déšť si v posledních dvou hodinách vynutil varování před povodněmi a hrozilo, že voda zaplaví silnice a přeruší dodávky elektřiny. Předpovídali silný vítr, a jakmile teploty klesnou, město se může změnit v ledové peklo.

Claude odjel z domu jeepem pro generátor, na kterém Testová trvala pro případ, že by došlo k výpadku proudu, nebo spíš až k výpadku proudu dojde.

Světla v obchodě dvakrát zablikala. Testová stála ve tmě a přemýšlela, jestli proud nepojede celou noc.

Byla na sebe našťvaná. Zbytečně promrhala odpoledne v nákupním centru White Mountain za řekou, aby sehnala kombinézu za výhodnou cenu. Věděla, že to nemá smysl. Kombinézy z obchodního domu se sice vešly do rodinného rozpočtu, ale nebyla to žádná výhodná koupě. Byly levné, špatně chránily před chladem a manžety a límce pouštěly dovnitř sněh a vítr; navíc se jejich nekvalitní zipy na předchozích dvou Elizabetiných kombinézách ulomily. Jenomže ceny za kvalitní kombinézy ve speciálních obchodech

s lyžařským oblečením byly absurdní, zvláště když kombinéza vydrží maximálně jednu sezonu, pokud vůbec, vzhledem k tomu, jak rychle děti rostou.

Testová se až teď ocitla na místě, kde měla s nakupováním začít. Už dávno mohla být doma a chystat děti do postele v nějakou rozumnou hodinu. Takhle zítra ráno odmítnou vylézt z postele a budou vstávat se stejným odhodláním jako člověk, kterého táhnou ke kádi vroucího oleje.

Claude bavil děti v dětském koutku dole, kdysi záračném místě s dřevěnými, ručně vyráběnými hračkami, než je vystřídala, stejně jako ve všech hračkářstvích, produkce firmy Melissa a Doug; Testová zatím pospíchala s výběrem oblečení.

Bože, je tak udřená, a to nejen kvůli šílenému počasí, téhle klimatické černé smrti; nejdřív cesta z New Hampshiru domů pro jeep, potom byla viditelnost tak špatná, že chudák Claude musel dvakrát zastavit.

Testová se právě dívala na cedulku s cenou kombinézy, když vtom jí v kapse kabátu zazvonil mobil.

Dnes měla mít volno, nicméně policista, pracující navíc jako záskok, jediný detektiv a jednočlenný forenzní tým canaanské policie, nemá volno nikdy. Testová by to jinak ani nechtěla.

Strčila ruku do kapsy a vytáhla telefon.

Velitel Barrons. Testovou to povzbudilo; třeba volá proto, aby ji povýšil na vrchního detektiva, na pozici, na kterou si Testová po odchodu detektiva Grouta myslela.

„Šéfe,“ ozvala se Testová.

„Kde jste?“ zeptal se Barrons a nezdržoval se zdvořilostmi.

Tohle nebyl telefonát slibující povýšení. Přijdou špatné zprávy.

Kdy ale policejní velitel volá podřízenému s dobrými zprávami?

„V Kids Attik,“ řekla Testová.

„Kde?“

„V canaanským obchodním domě.“

„Potřebuju vás u Tammy Gatesový.“

„U koho? Co se děje?“

„Nejsem si jistej. Volala na dispečink a byla úplně bez sebe. Mluvila o své matce. Má strach, že se jí něco stalo.“

„Alzheimer?“ Testová si představila postarší ženu, která se v téhle mlze ztratila. Stávalo se až příliš často, že se staroušci zatoulali. Nebezpečný scénář, který by v tomhle počasí mohl skončit smrtí.

„Kdyby to tak bylo, poslal bych tam Larkina a neobtěžoval s tím vás. Dispečer říkal, že Gatesová mluvila o nějakým divným chlapovi.“

„Jakým chlapovi?“

„Posílám tam na pomoc i Franka Ratha.“

„Ratha?“ Testová zírala na telefon, jako by promluvil přístroj, ne Barrons. Přiložila si ho zase k uchu. „Proč?“

Barrons neodpověděl. Velitel nemusí svoje rozhodnutí zdůvodňovat.

Testová Ratha respektovala. Nedávno jim pomohl rozlousknout dva strašlivé případy, a podařilo se mu to *ad hoc*, když vyšetřoval zmizení jedné dívky jako laskavost detektivu Groutovi. Nakonec Rath, zamklý jako vždycky, přenechal Testové zatčení dívčina vraha, i když to mohl svěřit Groutovi, což by bylo pochopitelnější.

Testová mu byla zavázaná.

Ale taky věděla, že Rath nebyl na výplatní listině místní policie, ani jako konzultant nebo něco podobného.

„Proč Ratha?“ zatačila na Barronse. Jestli ho velitel chce jmenovat na místo vedoucího detektiva, Testová si zašlouží...

„Zavolám mu a pošlu ho tam,“ řekl a zavěsil.

Testová ukončila nákupní výpravu; doufala, že tenhle šílený déšť ještě nějakou dobu vydrží a Elizabeth nebude zimní kombinézu potřebovat.

Vzala to z obchodu Kids Attik po schodech dolů, kde se sehnula pod trámem. Canaanský obchodní dům postavili z bývalé stodoly z devatenáctého století. Kids Attik se nacházel ve starém seníku a schody vedoucí do něj lemovaly výstražné tabulky s nápisem „Pozor, příkré schody“ a „Pozor na hlavu“.

Clauda a děti našla Testová v dětském koutku. Elizabeth si hrála s plyšáky na otočném stojanu a George usnul na sedacím vaku v rohu, na klíně měl rozloženou knihu *Velký mozek* a z otevřené pusy mu tekly sliny.

„Proč jsi nechal George usnout?“ zeptala se Testová. „Až se vzbudí, nebude s ním k vydržení a večer nebude chtít do postele.“

Claude se k Georgeovi otočil. „Musel usnout zrovna teď.“

Testová protočila panenky. „To těžko, když už slintá. Každopádně to bude tvoje práce. Musíme jet.“

„Vždyť jsme teprv přijeli!“ namítla Elizabeth.

„Máma musí jet, ano?“ Testová si klekla a políbila dceru na čelo. „Obchod za deset minut zavírá, stejně byste museli domů. Buď hodná a pojd'. A nezlob tatínka.“

Vstala a políbila Clauda na tvář.

„Co je to tentokrát? Nějakej vrak auta nebo zaplavený silnice?“ zeptal se Claude.

„Nejsem si jistá. Nic dobrýho.“

„Nechápu, jak to zvládáš.“

„Nejde o to jak. Jde o to proč.“

„Kdy přijedeš domů?“ zeptal se Claude, přestože věděl, že když jeho ženu nečekaně povolají do práce, podobné odhady nemají smysl.

„Může to bejt na hodinu, nebo taky na celou noc,“ pokrčila rameny.

„Zítřka musím vyrazit v pět ráno, abych to do Burlingtonu v tomhle počasí stihnul včas.“

Testová na Claudův pohovor ohledně dvoutýdenní pracovní stáže na Vermontské univerzitě v Burlingtonu úplně zapoměla. Ne že by to nebylo důležité. Bylo. Claude by získal prestiž, navíc stipendium bylo velice štědré, i když zvládnout dva týdny s dětmi sama znamenalo pro Testovou náročný úkol. Testová na pohovor zapoměla, protože to až doposud nepředstavovalo žádný problém. Teď ale bylo možné, že se nestihne dostat domů včas, aby Claude mohl vyrazit na cestu, a nemohla s tím vůbec nic dělat.

Jestli chce získat volné místo vrchního detektiva, musí dovést případy do zdárného konce. Zvláště jako žena. A matka.

„Musím tam bejt,“ řekl Claude.

„Budu se snažit. Dáš mi klíče od jeepu? Až skončím, budu na cestu domů potřebovat nejspíš offroad.“

Nepatřila sem.

Už ne.

Přesto tu byla. Přinucená se vrátit. Ve svém dětském pokoji se cítila cize, jako by byla pryč celá desetiletí, ne jenom dny.

Nemůže tu být. Nemůže zůstat. V polovině semestru má zkoušky a musí se učit, taky potřebuje ruch a své přátele, celonoční akce, které ji nastartují. Navíc se neobejde bez wi-fi v kampusu, nemůže spoléhat na nejistý DSL v téhle díře. Kampus je odsud skoro hodinu cesty, teda když jsou silnice v dobrém stavu. S touhle zatracenou mlhou to může znamenat, že nestihne zkoušky a její studijní výsledky půjdou k čertu.

Její otec a Felix každou opodstatněnou námitku převálcovali jediným argumentem: prioritou je její bezpečí. Zapomeň na známky. Zapomeň na všechno ostatní. Zapomeň na to, že budeš žít svůj život. Otec jí navrhl, aby studium přerušila a aby si, než se situace vyřeší, dala pauzu někde, kde je slunečno, jako třeba na Floridě.

Florida? To jako fakt? A tahle situace? Jak přesně se má vyřešit? Jako že zásahem shůry?

Preacher se nikam nechystá. Jak dlouho si má Rachel dát pauzu někde, kde je slunečno, nebo se zamykat ve

svém starém pokoji, uvězněná v kleci jako Felixovi kanárce?

Nesnažil se jí otec celé dětství chránit tím, že jí neřekl o vraždách jejích rodičů? A jak to fungovalo? Není možné jí – nebo komukoliv jinému – zaručit bezpečnost.

Rachel zavřela dveře do kuchyně a přerušila tak proud tlumených, ale naléhavých hlasů Felixe a svého otce, kteří bezpochyby rozebírali situaci. Jako kdyby se jí to netýkalo, jako kdyby potřebovala ochranu vysokých zdí a rytířů ve zbroji, neschopná postarat se sama o sebe nebo vědět, co je pro ni nejlepší. Nechtěla tu být. Přesto tu byla.

Sedla si na kraj staré postele a zuřila.

Vzduch v místnosti byl zatuchlý jako stan na letním táboře, který byl celou zimu zavřený.

Co bude dělat? Co může dělat?

Pozadu padla na matraci a rozpřáhla ruce, jako by chtěla dělat anděly ve sněhu. Jedna její část si přála, aby byla pořád malá holčička, která s červenými tvářemi dělala anděly ve sněhu s otcem; ten si jí potom vysadil na ramena a hustým sněhem se s ní brodil domů, aby jí připravil horkou čokoládu.

Ale tahle její část, která si přála vrátit dávno minulé dny, se s každým dnem zmenšovala. Čím víc jí táhla dopředu budoucnost, tím nadšenější byla z neznámého života, který ji čeká, a tím ostřeji ji bodala melancholie z dívky, kterou za sebou zanechává; jako by truchlila nad vlastní smrtí. Konečky prstů si pohrávala se saténovým lemem peřiny. Chladný klouzavý materiál projíždějící mezi prsty ji vždycky uklidňoval. Kupovala si kabáty se saténovými vložkami kapes, aby se jich mohla dotýkat a uklidňovat se tak, když byla nervózní nebo podrážděná. Felixovi se to zdálo roztomilé

a trochu zneklidňující. Jenže to, co bylo dřív útěchou, ji teď spíš spojovalo s dívkou, která v ní bledla.

Pustila peřinu a zírala na stěny pokoje. Barvu si vybrala před lety, kdy byly jejími oblíbenými květinami šeršky. Teď jí z ní bylo zle. Spíš růžová než šeršková; přesto jí otec vymaloval pokoj přesně v barvě, jakou si vybrala.

Teď je z místnosti růžové vězení.

Nebylo to fér. Sleduje ji zvrácený násilník, ale ve vězení je ona. Při myšlence na to, co udělal jejím rodičům, v ní vzplála nenávist. Kdo je ten chlap? Tenhle Ned Preacher?

Když jí ta podivná holka v Rodinných záležitostech řekla pravdu o smrti jejích rodičů, Rachel o něm nechtěla nic vědět. Teď pro změnu chtěla vědět všechno. Musí se to dozvědět. O těch vraždách. A o vrahovi. Musí poznat toho, kvůli komu trčí v tomhle vězení.

Otevřela notebook. Měla účet na LexisNexis, který potřebovala kvůli škole. Díky tomu se dostane ke starým tištěným článkům o vraždě svých rodičů.

Prohlížeč se načítal rychlostí tepu hibernující žáby. Nakonec naskočilo rozhraní LexisNexis a Rachel vyplnila heslo. Do vyhledávače zadala Laura Pritchardová, vražda, Ned Preacher, Vermont, třetího května 1995. Přejížděla prstem po touchpadu a zírala na ikonu Hledat.

Vstala, otevřela dveře na malou škvíru a vykoukla ven. Otec stál v kuchyni u sporáku a hleděl z okna.

Felixe neviděla, ale když zavírala dveře, zaslechla z koupelny sprchu.

Taky by jí pořádná sprcha prospěla. Až na internetu najde, co hledá, určitě ji bude potřebovat.

Tiše zavřela a posadila se ke svému stolku, zády ke dveřím, ale s ušima napjatě poslouchajícíma zvuk tekoucí vody ve sprše.

Zírala na monitor, zhluboka se nadechla a klikla na ikonu Hledat.

Dívala se na monitor a připadala si jako nemocná. Nebylo jí jen špatně od žaludku; měla pocit, jako by se jí něco dostalo do krve, jako by byla nakažená malárií; horečnatý obličej ulepený studeným potem, končetiny slabé a ztěžklé a konečky prstů necitlivé.

Otočila se k zavřeným dveřím za sebou a poslouchala, jestli se Felix pořád ještě sprchuje.

Fotografie na monitoru ukazovala Neda Prechera, jak ho v poutech odvádějí od soudu, poté co byl zatčen za vraždu Racheliných rodičů.

Rachel si zvětšila jeho obličej. Tvářil se samolibě – a spokojeně. Jeho výraz říkal: *Udělal jsem to. No a co má bejt? Patřilo jí to. Všem jim to patřilo.*

Rachel se naklonila blíž k monitoru.

Je tohle ten muž ze zverimexu? Ano, je, napověděl jí instinkt. Byl to Precher. Viděla jenom jeho oči, ale to stačilo. Z jeho pohledu ji mrazilo, nejhůř jí však nebylo z jeho fotografie. Nejhorší byl titulěk: *Podezřelý z dvojnásobné vraždy se přiznává k méně závažným zločinům.*

Četla, že Precher „sexuálně napadl“ její matku. Sexuálně napadl? Nesnášela ten eufemismus pro znásilnění. Proč tisk a soud trvají na tom, že nebudou znásilnění říkat zná-

silnění? Proč ho přikrášlují a dělají z něj něco přijatelnějšího, méně brutálního, méně realistického?

V mnoha člancích se zmiňovali o dítěti, psalo se o Rachel, ale nikdy se neuvádělo její jméno.

Byla tu i zmínka o Preacherových předchozích vraždách a rozsudcích za sexuální delikty. Celý život lovil ženy a dívky a potom znovu a znovu obelhával systém a dostával nižší tresty, protože se přiznal k menším zločinům, aby státu ušetřil čas a peníze – a aby získal svobodu, kterou si nezasloužil.

Po prvním znásilnění a vraždě dívky, která sotva začala dospívat, už se neměl nikdy nadechnout čerstvého vzduchu, nemluvě o tom, že se dostal na svobodu a zavraždil Racheliny rodiče.

A teď je znovu venku.

Svobodný.

Ta představa byla šílená.

Realita nepochopitelná.

Staré novinové články přehlížely Preacherova zvěrstva. Rachel potřebovala znát detaily. Nechtěla jenom vědět, že Preacher její matku a otce ubodal; najednou chtěla vědět všechno, co se skutečně stalo. Chtěla přesně vědět, kolikrát její rodiče bodl, jaký použil nůž, chtěla znát přesné rozložení ran, jak hluboké nebo mělké byly. Jak její rodiče s Preacherem zápasili. Jak dlouho trpěli. Měli vůbec nějakou šanci? Chtěla nepřikrášlenou verzi. Chtěla znát celou pravdu.

Bylo jen jedno místo, kde mohla tyhle informace získat.

Vstala a přiložila ucho ke dveřím. Ve sprše stále tekla voda.

Zvedla svůj starý telefon, pevnou linku, a vytočila číslo. Ozvala se nějaká žena: „Canaanská policie.“
„Potřebuju mluvit s detektivem Testovou, prosím.“
„Ta právě odešla.“

Zvuk tekoucí vody v koupelně ustával. Rachel napjatě poslouchala. Nemohla dopustit, aby ji Felix zaslechl. O tohle se s ním nechtěla dělit. Bylo to příliš osobní. Příliš citlivé. Šlo o její rodinu.

Rachel ženě nadiktovala své jméno a telefon. „Mohla byste jí, prosím, říct, že je to důležitý a že potřebuju složku o vraždě svých rodičů?“

Rachel zavěsila a vrátila se k článku o znásilnění a vraždě své matky.

To na tom bylo nejhorší: znásilnění. To slovo ji trhalo, ten krutý onomatopoický výraz pro násilí, které představoval – znásilnění: uchvátit kořist, násilím odvést, přinutit. To Z na začátku: ostré a řezavé. Á: dlouhé jako táhlý výkřik, jako výkřik bolesti. S: znovu ostré, příkré zasyčení. Nakonec Í: skoro němé, jako tolik obětí.

Slovo *znásilnění* probudilo Rachel v břiše takovou bolest, jakou nedokázalo probudit ani slovo *vražda*. Zavraždit bylo nelidské, nezvratné. Ale vražda může být okamžitá, dokonce bezbolestná, provedená tak, že o ní oběť ani neví. A bez ohledu na to, jak byla provedena, když bylo po všem, tak bylo po všem.

Znásilnění není nikdy bezbolestné. Znásilnění znamená bolest. Krutost. Oběť je přinucena vytrpět úzkost skutku samotného a doufat ve slitování. Znásilnění nemá konec. Trauma pokračuje, i když je po všem.

Jak strašlivé to muselo pro její matku být, takhle trpět, vědět, že její dítě je nahoře samotné.